

Chris Van de Velde gelooft in de toekomst van de ZWK

“Als ik aan de zangers terugdenk, dan denk ik aan pure gezelligheid”

Je mag dan al in residentie Chambord verblijven, de kasteelheer is een sympathieke man zonder kapsones, die zich geen moment verveelt omdat hij ook nog een druk leven leidt, heel dikwijls ten dienste van zijn medemensen. Chris van de Velde is dan ook in en buiten Berchem een graag geziene figuur, zoals hij dat ook steeds was in zijn bijna 50 jaar op Sint-Norbertus. Een zestal jaren was hij ook lid van de Zingende Wandelkring en dat roept bij hem steeds positieve gedachten op. Niet alleen omdat hij daar de toneelmicrobe ontdekte, die hem nog steeds in zijn greep houdt, maar ook omdat hij er een wreed leuke tijd meemaakte. “Als ik aan de zangers terugdenk, dan denk ik altijd aan pure gezelligheid,” begint hij aan interview dat veel langer uitloopt, dan we zelf voorop gesteld hadden. Maar Chris heeft ook zo veel te vertellen!

Als ze jouw foto zien, verschijnt er bij vele zangers allicht een Aha-Erlebnis, maar toch zijn er een aantal die jou niet (meer) kennen. Vertel eens hoe het bij jou allemaal begon, Chris.

Chris van de Velde: “Ik ben in 1945 geboren en belandde in de kleuterschool bij de zusters Apostolinnen in de Brueghelstraat. Ik heb enkele jaren doorgebracht bij de jezuïeten, maar vanaf het vierde leerjaar zat ik in Sint-Norbertus. Daar deed ik de hele middelbare en toen ik zelfs nog op het regentaat zat in Pius-X vroeg directeur Vermeulen me al om in Sint-Norbertus te komen les geven. Ik heb nooit moeten solliciteren en ik ben er tot 2005 gebleven, toen ik met pensioen kon gaan. Een schitterende loopbaan en ik zou – mocht ik opnieuw beginnen – zeker weer hetzelfde doen. Ik ben elke dag fluitend naar school gestapt, ik heb me nooit verveeld en ik heb altijd heel graag les gegeven. Ik ben eigenlijk met pensioen gegaan omdat mijn vrouw, die Duitse is, niet werkte en we toch nogal veel over en weer pendelden tussen Berchem en Duitsland. Wij hebben twee zonen en intussen ook twee kleinkinderen, waar we regelmatig iets aangenaams mee proberen te doen.”

Verlangen

*Het wintert buiten,
het wintert in mijn hart:
een kilte niet te stuiten,
de kou die mij omvat.*

*Ik vroeg zo vaak om warmte:
een ander minnend hart,
de handdruk van één die
armer
dan ik aan liefde was...*

*Is't dan zo moeilijk? Geven
waar ik het meest om vraag
moet eerst het leed geleden...?*

Maar alles blijft ... zo vaag

Hoe kwam je eigenlijk bij de zangers terecht?

“Ik denk dat meneer Duysburgh dat eens kwam vragen. Ik weet het zo precies niet meer, maar ik weet wel dat ik de ganse middelbare afdeling bij de ZWK gebleven ben. De laatste jaren steeds als tenor. Waarom ik er gestopt ben? Tja, smoorverliefd... Regelmatig naar Duitsland en dus onregelmatig aanwezig op repetities en uitvoeringen, zeker?”

Je was toen ook al een begenadigd toneelspeler...

“Eigenlijk heb ik dat ook aan de Wandelkring te danken. Een nogal raar verhaal. Ik weet nog dat ik door een woedende meneer Duysburgh naar huis werd gestuurd tijdens de generale repetitie van ‘Radeske’, omdat ik nog steeds met mijn tekstbrochure op de scène stond. Hij gooide zelf al zijn

teksten boos op de grond. Maar een dag later verliep alles perfect. Ik kreeg van alle kanten complimentjes dat ze me zo goed vonden als acteur en zo is het eigenlijk allemaal begonnen. Nadien ben ik beginnen meespelen in het Norbertijnertheater, een toneelgroep binnen de school met leerlingen en leerkrachten, waarmee Jef Steylaerts (leraar dictie) begon en waaraan ook Sus Herweijers, Bob Loete, Jos van de Poel, Herman Lermytte en een aantal anderen

deelnamen. De meeste oud-leraren van Sint-Norbertus zien mekaar trouwens nog maandelijks terug in Park West.”

In al die jaren heb je ook de hele evolutie meegemaakt binnen de school Sint-Norbertus.

“Wij hadden vroeger op onze school de – laat ons zeggen – betere middenklasse leerlingen. De bedoeling was steeds om het kind meer ruimte te geven om zich te ontwikkelen, nooit om het buiten te gooien. Toen is het VSO (Vernieuwd Secundair Onderwijs) gekomen, waarin de schoolstructuur helemaal anders werd. Er ontstonden toen een soort overgangsklassen, waarin o.a. kinderen met karakter- of gedragsstoornissen, verstandelijke beperkingen, taalachterstand zaten... Kleinere klasjes, waarbij de leerlingen nagenoeg gedoemd waren tot het BSO. Dat waren dikwijls ook voor het grootste deel kinderen van allochtone afkomst. Hun aantal nam toe en ook de technische richtingen namen toe. Slechts sporadisch kwam er een Marokkaan in de A-structuur terecht. In de jaren '90 is er dan de kentering gekomen van de zogenaamde 'bruine' en 'witte' scholen. Er kwamen meer en meer Turken bij en kinderen van Congolese ouders. Wij vonden dat geen goede ontwikkeling. Wij zijn dat gaan aankaarten bij de vicaris, die verantwoordelijk was voor het onderwijs, maar we hebben er nooit gehoor gevonden. Ze dachten in het katholiek onderwijs niet altijd uitsluitend aan de leerlingen, maar ook aan de getallen en aan de ouders, want het mocht niet dat ze na de tweede of de derde dag hun kinderen al van school haalden...”

Toch ben je altijd met plezier blijven les geven...

“Ik had wel het geluk om steeds in de A-klassen te mogen les geven en daar zat altijd een goede mixte. In mijn allerlaatste jaar als lesgever had ik gewoon een topklas om af te sluiten. Ik ging nog elke dag met plezier naar school.”

Welke herinneringen zijn je bijgebleven bij de ZWK?

“Als ik daaraan terugdenk, kan ik dat maar in één woord samenvatten: gezelligheid. Pure gezelligheid. Heel veel leuke dingen: op de kampen heb ik een ontzettende bewondering gekregen voor Herman Jacobs en voor de manier waarop hij met ons op een

speelse wijze alles in leuke banen leidde. We verkenden ook het hele land op onze trek- of fietstochten. Ik herinner me nog levendig hoe Kamiel Duysburgh op een bepaald moment door de branding van de zee fietste. Zo waren er ook de voetbalmatchkes op de speelplaats, waarin je nooit de bal kon afpakken van meneer Duysburgh met zijn lange soutane. Niks dan positieve herinneringen, ik heb er me nooit verveeld.

De clown

Ik ben de clown

*Die lacht en schreit
achter het witte masker*

*Ik pluk de bloemen
aan de dag*

Neem wat wit van een wolk

Neem wat blauw van de lucht

Maak een lint van de wind

Ik goochel met gekleurde ballen:

Dromen

die in de ruimte blijven hangen

*Aan elke dag
reik ik de hand
en weet hoe het 's avonds moet*

*Dan zeg ik dag - "dag"
Dag vriend
Zo valt uit ieders hand
Één dag gereed om d'andere te ontvangen
En 'k ga voorbij
aan al wat lelijk is
Alleen het mooie kan mij tot stilstaan
dwingen*

Ook het zingen op zich deed deugd. De missen in de H.-Geest blijven me nog altijd bij. Met enkele ankerpunten, zoals bij het 'Alleluia' van Händel, waarvoor de mensen tot het einde bleven luisteren, hoewel de mis al gedaan was en waarmee we meer dan eens met een luid applaus waardering kregen. Ook het zingen tijdens de repetities was leuk en zeker ook de babbels na de repetities of de uitvoeringen. Die duurden soms ook lang..."

Je bent nadien wel altijd blijven sympathiseren voor de ZWK... Hoe zag je onze kring evolueren?

"Ik zag hoe Johan Clerckx hemel en aarde bewoog om het kinderkoor in stand te houden, maar met die andere culturen in de school lukte dat niet meer. De sfeer bij de jongere leerkrachten was ook niet altijd aanmoedigend. De scouts zijn intussen uit de school verdwenen, maar de ZWK bestaat nog altijd."

Je was zelf ook altijd iemand die geïnteresseerd was in taal...

"Dat moet ik zeker van mijn ouders mee gekregen hebben. Mijn papa las dolgraag geschiedenisboeken, terwijl mijn mama een dichteres was en vol was van poëzie. Zij ging b.v. naar de 'Muze', waar ze regelmatig dichters ontmoette uit het Antwerpse. Toen ze 90 was en in het RVT in Berchem zat, ontmoette ze er gewezen stadsdichter Peter Holvoet-Hansen met wie ze uitgebreid over poëzie praatte en met wie ze b.v. in haar rolstoel rond de kerk stapte om te zingen of voor te dragen... Aan zijn 'Vredesgedicht' heeft ze trouwens nog flarden meegeschreven. Hij noemde haar – Irène de Weerdts was haar meisjesnaam – o.a. om die reden ook de 'godin van de vrede'. Ze was bovendien geboren op 11 november, de dag dat de vrede gesloten werd en ze zat in het RVT in de Vredestraat. Welnu, die liefde voor de taal en de vertelkunst heb ik van haar geërfd. Weet je dat oud-burgemeester Patrick Janssens, aan wie ik trouwens op Sint-Norbertus nog les gaf, me ooit toevertrouwde dat hij mijn verhaal over

Odysseus in de lessen geschiedenis verrijkend vond voor zijn hele leven. Mooi toch?"

Zelf schreef je geen poëzie?

"Nee. Maar taal blijft me nog altijd boeien. Taal is toch een belangrijk communicatiemiddel. En ik kan ook genieten van de kleur van de taal. Ik vind het dan ook jammer dat de kwaliteit van het gesproken en geschreven Nederlands er toch al te dikwijls op achteruit gaat.

Dat allochtonen thuis eerst hun oorspronkelijke moedertaal spreken, daar heb ik niks op tegen. Maar als ze hier leven, moeten ze ook beseffen dat ze onze taal technisch gebruiksvriendelijk moeten kunnen beheersen en dat ze zich in behoorlijk Nederlands kunnen uitdrukken. Maar ook dan missen ze dikwijls een aantal finesses van onze taal. Ze missen soms de kleur van onze taal.

Ik herinner me dat ik het in de geschiedenislessen had over 'de Spartanen die hun wonden likten' en dat deze uitdrukking op algemeen afgrijzen onthaald werd.

'Wonden lik je toch niet, meneer!' Wat soms ook moeilijk is om te verstaan, dat is als je iets sarcastisch zegt. Dat wordt dikwijls verkeerd begrepen. Maar moeten we dan alles reduceren tot eenvoudige vertellingen? Neen, toch!"

Wit op grijs

*Tussen de grijze lucht en de straat
beweeg ik
rusteloos
om het lichtloos zijn*

*Geluidloos als een vlinder
verdwaal ik
in de tuinen van de poëzie
en beluister
sereen
het irrationele spel
van het woord*

Jouw interesse voor de taal uitte zich toch wel heel bijzonder in jouw toneelcarrière.

"Tussen 1967 en 2005 heb ik meegedaan aan het schooltoneel, terwijl ik ook in amateurgezelschappen een reeks ernstige of komische rollen vertolkt heb. Tot vorig jaar heb ik nog meegedaan. Nu ben ik zinnens om nog eens een monoloog te spelen. Ik acteerde fenomenaal graag de rol van de man die uit de gevangenis kwam in 'Vrijdag' van Hugo Claus. Een andere favoriete rol was Cyrano de Bergerac of komische rollen zoals in 'Slissen en Cesar'. Heel plezant."

Maar je hebt nog wel heel wat tijd over voor andere hobbies. Je was b.v. een eminent zeiler, niet?

"Klopt. Vroeger gingen we met mijn vrouw en met een aantal zeilliefhebbers in het voor- en het najaar regelmatig varen: Griekenland, Turkije, de Noordzee, Groot-Brittannië... Met een klassieke zeilboot van toch zo'n 40 voet of ongeveer 12 meter lengte. Zalig! De laatste jaren doen we zeiltochten met de Myc (Medical Yacht Club), allemaal open en leuke mensen uit de medische wereld."

En je trekt natuurlijk nog wel geregeld naar Duitsland...

“Mijn vrouw is inderdaad van daar afkomstig en dus trekken we regelmatig naar Hunsrück, een rustige streek met veel bossen en heerlijke natuurlandschappen.”

Maar ook in Berchem ben je nog een heel actieve gepensioneerde.

“Ik ben daar voor zes jaar gekozen als voorzitter van de seniorenraad. Dat is een adviesraad voor de districtsverantwoordelijke, waarmee we heel goed samenwerken. Alle seniorenverenigingen zijn daarin verenigd, aangevuld met een aantal ervaringsdeskundigen. Eén keer per maand komen wij bij mekaar met de raad van bestuur om de opvolging van de werking na te gaan. Soms kunnen we een aantal zaken gerealiseerd krijgen, maar De Lijn heeft ons wel in de steek gelaten, want ze beloofden haltes binnen een straal van 750m van ieders woning, maar dat hebben ze niet nagekomen. Op initiatief van de schepen en van de seniorenraad hebben we nu op de marktdagen gedaan gekregen dat er tussen 9u en 14u een busje rondrijdt, waarvoor de mensen 2€ per maand betalen. Als voorzitter van de seniorenraad organiseer ik ook elke tweede dinsdag van de maand iets cultureels in Berchem.”

Als we goed ingelicht zijn, hou je je ook nog bezig met oecumene. Wat doe je daarin precies?

“Mijn vrouw is dus protestantse. Om de twee weken komen wij bij mekaar in de Damiaankerk. En daar werd ik door de gemeenschap van de aanwezigen verkozen tot het ambt van ‘presbyter’ . Noem het een soort parochieraad, waarin ik zit, die toelating moet verlenen aan de pastoor om één en ander uit te voeren in de Degpa, de Deutsch Evangelische Gemeinde Provincie Antwerpen. Op palmzondag is er elk jaar een oecumenische dienst in de Sint-Bartholomeuskerk in Merksem en er zijn nog andere oecumenische bijeenkomsten doorheen het jaar.”

Zijn er nog zo van die dingen, waarin je actief bent in jouw vrije tijd?

“Ach, je loopt niet met alles te koop. Wij doen regelmatig bezoeken bij mensen die geen familie (meer) hebben of die hulp nodig hebben of vooral iemand om eens tegen te babbelen. Daar steek je gemakkelijk anderhalf uur van jouw tijd in. In samenwerking met ‘Levanto’ of ‘Posthof’ heb ik ook nog rijlessen gegeven aan werklozen, maar daar ben ik mee gestopt. Wij hebben ook nog twee kleinkinderen die in de buurt van de Dageraadplaats wonen en die we al eens meenemen naar de bossen.

Ballade van een kind

*In uw ogen las ik waar 't begon
het beekje is ontstaan
en vliedend met het water mee
door greppels en langs varens
bevloeit het op de weg de dorre aarde
maar plots het water sneller stroomt
het water gaat aan 't rollen
de waterval die is nabij
Blijf maar in het bos, mijn kind
en pluk daar wilde bloemen
ze zijn niet zo mooi
maar ongerept
niet aangeraakt door handen
die ik strekken wou
om ze aan je reine kinderziel te warmen*

In de grote vakantie nemen we ze ook twee weken mee om allerlei activiteiten te doen. Ik wil ze een brede kijk op de wereld meegeven.”

Wanneer denk je aan stoppen van al deze activiteiten?

“Dat zal wel stilaan vanzelf gebeuren, veronderstel ik. In het Lofttheater in Wilrijk zal ik meer en meer een ondersteunende functie vervullen, denk ik. Als mijn

Dementie

*Doelloos dwalen
op de donkere weg
vergeefs naar woorden zoek
Broos en zonder naam
Verloren in de tijd*

*Dromen reeds lang vergeten
Zwervend in een cirkel
die zich langzaam sluit*

*Luisterend naar het
zachte geluid van stemmen
En voel de warmte
van uitgestrekte handen*

mandaat van zes jaar is afgelopen als voorzitter van de seniorenraad, dan ga ik die functie zeker niet verlengen. Maar dat wil niet zeggen dat het dan gedaan is, want het culturele luik organiseren, wil ik zeker nog blijven doen en contact houden met de mensen, dat zeker ook nog wel. Ik beseef ook wel dat ik een aantal projecten, die ik vroeger realiseerde, stilaan zal moeten over laten aan jongere mensen. Maar als mijn gezondheid het toelaat, denk ik toch nog wel een achttal jaren actief te blijven. Ik denk niet dat ik een eenzame oude mens word, want ik wil nog altijd heel graag ergens zinvol bijhoren en de mensen verder helpen aan wie ik dat beloofde. En die belofte wil ik zeker nakomen.”

En hoe zie je de ZWK in de toekomst?

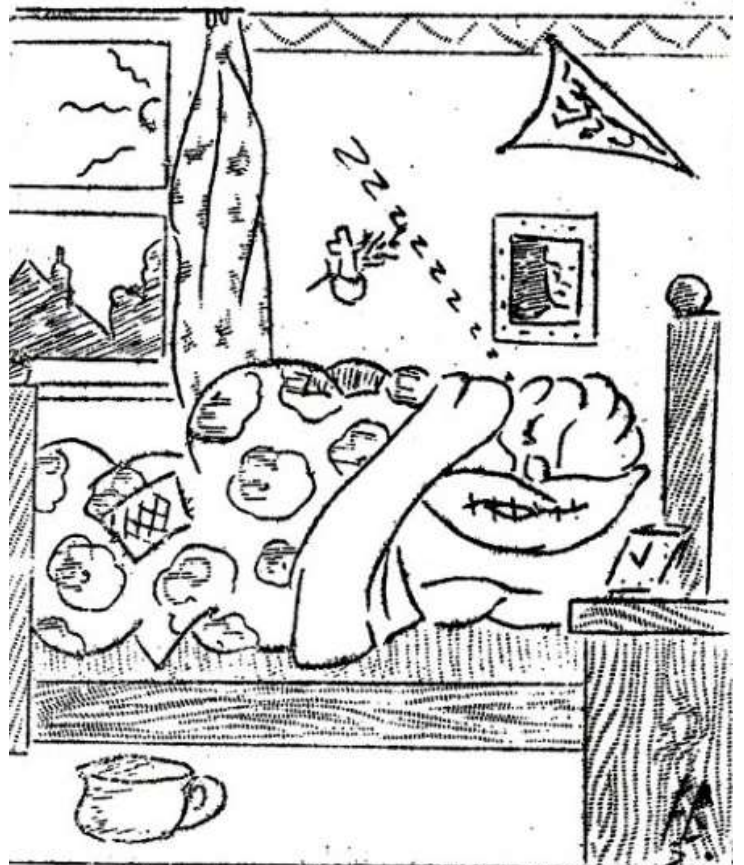
“Julie moeten dat blijven doen, want zingen is tenslotte ook een vorm van communicatie. Ik geloof in een positieve toekomst. Het zingen in groep komt terug. Daar kunnen jullie zeker mensen voor blijven warm maken.”

+ “Gedichten van Irène De Weerd, mama van Chris Van de Velde”

Uit de oude doos

En 's avonds gaan we
Vlaanderen redden...

En 's morgens kunnen we
niet uit ons bedde...

Seizoensfruit

U kent dat wel.

Die fruitjes die tijdens een vaste periode in het jaar pronken tussen al het andere aanbod. De geurende aardbeien, de glimmende druiven, de zoete mandarijntjes, de sappige peren, ... Tegenwoordig slaagt menig winkelier er in om de klant een heel jaar te bedienen. Of te misleiden? Meer en meer is vrijwel alles een heel jaar door te verkrijgen. Smaakverschillen moet je er dan maar bij nemen. Weg met de fruitkalender!

U kent dat wel.

De sporter die zich voorbereidt op de komende wedstrijd. De conditie op pijl houden, de eigen techniek verbeteren, de ademhaling verfijnen, de tegenstander observeren... Pieken op het juiste moment. Liefst gespaard blijven van allerlei kwaaltjes die het oogsten van één of meer zeges zou kunnen verhinderen.

U kent dat wel.

Minstens één maand vooraf kondigt het nieuwe schoolgerei in de vitrine de nakende start van het schooljaar aan. Half oktober vind je alles wat je nodig hebt om de verjaardag van de Heilige man te vieren. De vele kerstmarkten spelen met hun aanbod meer dan tijdig in op het aankleden van jouw kerstboom.

U kent dat wel.

Het koor dat zich voorbereidt op een druk najaar.

Elke donderdagavond zich de naad uit het lijf zingen.

De kaft met partituren weegt dit keer als lood. Het betreft partituren voor de deelname aan drie uitvoeringen. Tegenwoordig slaagt de dirigent er steeds vaker in ons te misleiden. We repeteren de liederen van de drie concerten immers door elkaar. Wie van ons wil er tijdens de lente een ganse avond Jingle Bells of andere spetterende kerstliederen trotseren?

U kent ons wel.

Terwijl de lente stilaan plaats maakt voor de zomer, rijpen onze stukken geduldig verder. Aan passie en zorg is er geen gebrek. Wij zorgen op het gepaste moment voor het juiste aanbod met het juiste ritme en tonaliteit. Tegen het najaar kunnen jullie ons aanbod hopelijk smaken! Laat alvast de zon maar schijnen!

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Suggestie

In het magazine 'Stemband' vonden we een suggestie van het Turnhoutse mannenkoor De Vedel bij de organisatie van hun concerten.

"We weten niet of er in Turnhout nog een publiek is, dat naar een volledig concert van mannenkoor zou komen luisteren. Daarom zorgen we voor voldoende variatie in het programma: korte gelegenheidsoptredens, een voorprogramma van De Vedel, een nieuwe formule die we 'Café Chantant' gedoopt hebben... Programma's van het mannenkoor worden afgewisseld met optredens van jonge professionals, jonge musici die naar het conservatorium trekken, of pas opgerichte amateurgroepen. Zo bieden we jonge talenten kansen en betoveren we meteen ook een nieuw publiek met de klank van een mannenkoor."

(foto's: Jonge musici van het Conservatorium uit Lier te gast op onze kerstconcerten in 2014)

“Mensen die nog nooit gezongen hadden, kon je na een paar uur Gjeilo, Bach en pop- of jazzmuziek horen zingen”

Eerder dit jaar zorgde de zanger Paul Smith voor een workshop in Brussel, die een geweldig succes kende, hoewel de deelnemers uit alle richtingen kwamen, sommigen al jaren muziek lazen, maar anderen nog nooit gezongen hadden. En toch kwam hij tot onthutsende resultaten. In ‘Stemband’ lazen we daarover het volgende.

- *Het groepsgevoel is de voornaamste reden van het succes?*

Paul Smith: “Ach, ik ben geen wetenschapper, dus daarom wuif ik maar met mijn armen en dus zing en dans ik wat (*lacht*). Maar het is toch fascinerend dat studies hebben aangetoond dat bij het zingen in een koor dezelfde hormonen vrijkomen als wanneer een moeder bevalt van haar kind.

Het gaat om dat moment van vreugde en om het gevoel niet meer alleen te zijn. Er is iets in ons systeem wat het zingen bijzonder leuk en natuurlijk maakt. Door in groep te zingen, stimuleren we ook nog eens ons zelfvertrouwen, leren we van anderen, leren we over onze culturele erfenis, of leren we over hoe we zelf leiding moeten geven.”

- *Vandaar dat je resoluut kiest voor heel verscheiden groepen? Aan deze workshop deden zowel volwassenen als kinderen mee.*

Paul Smith: “Mijn methode maakt inderdaad geen onderscheid tussen kinderen en volwassenen, maar ook niet tussen personen die wel of niet noten kunnen lezen.

De hele bedoeling is om een muzikaal parcours aan te bieden waar je als vijfjarige kan instappen, maar waar je ook als gevorderde, zelfs professionele zanger nog kan van leren. Het is zo ongelooflijk straf om een groep mensen, waarvan sommigen nog nooit gezongen hebben, na een paar uur de muziek van Ola Gjeilo, Johann Sebastian Bach of pop- en jazzmuziek te horen zingen. Ik heb dan wel wat training gehad in het dirigeren, maar uiteindelijk zijn er maar vier principes voor mij van belang: ‘start’, ‘stop’, ‘luider’ en ‘zachter’. Die aanwijzingen zijn in feite al genoeg! Want zoals ik al zei: het gaat mij niet zozeer om het leren zingen, maar om wat het zingen in koor met je doet en je bijbrengt op andere vlakken.

Het is bovendien één van mijn favoriete momenten van een workshop, wanneer ik kan zeggen: ‘Voor de volgende tien minuten, doe wat je wil!’ Fantastisch! Dankzij die vrijheid maken de zangers letterlijk deel uit van het creatieve proces...”

(Uit ‘Stemband magazine 11 – 2017)

Weet je dat....

...de bassen steeds mondiger worden en zelfs agressief te keer gaan tegen onze dirigent? Die merkte op dat hij bij het zingen van hun eerste noten liefst vijf verschillende basstemmen hoorde. Antwoord: "Maar we zijn hier vandaag maar met z'n vieren!"

...de dirigent even nadien toch zijn gelijk probeerde te halen door op te merken dat ze een 'la' moesten zingen, waarop een pientere bas op zijn beurt opmerkte: "Maar er staat wel 'Do' (mine)"

...we moeten toegeven dat onze dirigent soms wel met rare uitspraken voor de dag komt. Zo wilde hij op een bepaald moment tijdens de repetitie dat alle zangers i.p.v. de tekst allemaal 'rrrrr' zouden zingen!

...hij eraan toevoegde dat we dit ook in onze wagens moesten uitproberen. Het leidde wel tot hilarische commentaren en de vraag of we nu soms een ruitenwasser moesten installeren aan de binnenkant van onze auto.

...onze dirigent het daarbij niet liet en met gespleten tong begon te praten. Ja, ik kan die 'rrrrr' ook niet helemaal uitspreken. Slechts aan één kant, ja! Terwijl mijn broer Willy hetzelfde probleem heeft, maar dan aan de andere kant van zijn mond. Noemen ze dat met dubbele tong praten?

...Jules en Ludo opnieuw bij de grootsten van het koor horen. Zij hadden een 'klapke' gedaan met de nieuwkomer, die nog groter was dan hen en de week nadien daagde de brave jongen niet meer op.

...sommigen na de repetitie hun wagen moeten gaan zoeken ergens diep in de Brederodestraat. Leve de Wandel-kring!

... zelfs de tweede stem al eens in de fout gaat. Bij een klassieker zongen ze plots een maat achter de anderen. De dirigent bracht ze subtiel terug in het juiste ritme met de nodige gezichtentrekkerij.

... er binnen diezelfde tweede stem een ongelooflijke samenwerking is in functie van moeilijk analyseerbare stukken. Ook onze naamgenoten van de eerste stem profiteren hier mee van. Cent mille temps merci, Jean!

...onze assistent-dirigent er zich over verbaasde dat hij 'voor één keer' (dixit deze kenner) de tweede stem zo goed gehoord had tijdens de laatste uitvaart die we zongen. Meestal hoorde hij 'alleen de eerste stem' (alweer volgens deze 'kenner')

...ondanks het feit dat we slechts (of juist exact) met z'n dertienen waren tijdens diezelfde uitvaart, het publiek in de kerk zich zo enthousiast toonde over die prachtige stemmen van ons mannenkoor, dat we prompt een reeks uitnodigingen mochten ontvangen voor mogelijke uitvoeringen. Zware vergaderingen op til voor het bestuur!

...Cristel De Meulder, de leidster van het koor waarmee we eind van dit jaar ook kerstconcert(en) zingen, genoot de eer om het pijporgel in de Sint-Carolus-Borromeuskerk in Antwerpen – samen met orgelist Jan van Mol en voordrachtskunstenaar Hugo Govaerts – plechtig in te huldigen. Dit orgel is een geschenk van de Stichting Ast Fonteyne, bevindt zich op de gaanderij en staat op 440' (een halve toon hoger dan het historische instrument, dat niet geschikt was voor begeleiding van klarinet, saxofoon, moderne viool of dwarsfluit).

...sommige zangers zich – met dank aan de voortdurende ritwijzigingen bij De Lijn – verontrust afvragen, hoe ze voortaan met het openbaar vervoer nog tot in Sint-Jacob geraken. Bereidwillige zielen die zich over deze vraag willen ontfermen, kunnen onze redactie hierover informeren.

(foto: 11/09/2009 Jubileumavond Heilige Geest)

Personalia

Geboorte:

We vernemen de geboorte van Hasse.

Zij is de dochter van Jan en Rea Dupon-De Rybel.

Jan is een oud-Wandelkringer en onderwijzer in het "Hofke van Thijs" in Hoboken. Dat is de school waar we onlangs een mini-concertje gaven en waar "onze" Raf V.B. als directeur de touwtjes in handen heeft.

Overlijden:

Op maandag 29 mei zongen we de uitvaart van José Van Oekel in de kerk van Sint-Jan Berchmans te Borsbeek.

Ze werd geboren op 30 maart 1927 en stierf op 22 mei 2017.

Gedurende 53 jaar was ze de trouwe echtgenote van Eduard (Warre) Leys, maar ook na diens overlijden bleef ze het wel en wee van de ZWK volgen.

We zullen haar dan ook op gepaste wijze herdenken.

Onze voorbije activiteiten :

Zondag 14 mei
Donderdag 25 mei

Sint-Jacob – 5^e Paaszondag
Sint-Anna-ten-Drieën (LO) –
O.H.Hemelvaart –
Rerum Novarumviering
Sint-Jan Berchmans (Borsbeek) –
Requiem mevr. J. Van Oekel

Maandag 29 mei

In de nabije en verre toekomst :

Zaterdag 5 en zondag 6 juni
Zondag 6 juni – 10u30
Zondag 11 juni – 10u00

Radeske - werkweekend
Heilige Geest – Pinksteren
Sint-Jacob – Drievuldigheidszondag

Zondag 2 juli – 10u30
Zondag 9 juli – 10u00

Heilige Geest – 13^e zondag v/h jaar
Sint-Jacob – 14^e zondag v/h jaar

Zondag 6 augustus – 10u30

Heilige Geest –
Gedaanteverandering vd Heer
Sint-Jacob – 19^e zondag v/h jaar

Zondag 13 augustus – 10u00

Zondag 8 oktober – 14u30 - in de kerk van Wommelgem Centrum
Concert met Musica con Gioia

Zaterdag 25 en zondag 26 november - in het Atheneum F. Rooseveltplaats

Concert met Klankjorum

Zaterdag 16 december - in de kerk van Sint-Anna-ten Drieën (LO)
Kerstconcert met Voces Aequales

Werken mee aan dit nummer :

Raf Van Bortel, Chris Van de Velde, Tony Ah Munn, Guido Bontenakel, Ludo Engelen, Cristel De Meulder, Jenny Backx, Guido De Graeve, Johan Clerckx, Luc Korthoutd, Jan Leers, Rik Neel, Marcel Coppens (v.u.)